

B

B e s c h i k k i n g e n

Nr. B122

ASV DIENSTEN B.V. I.O., zaaknr. 681 en klacht ADECCO NEDERLAND B.V., MANPOWER UITZENDORGANISATIE B.V., RANDSTAD HOLDING N.V. EN UNIQUE INTERNATIONAL N.V., zaaknr. 979

Besluit van de directeur-generaal van de Nederlandse Mededingingsautoriteit d.d. 20 november 1998 tot verlening van een ontheffing als bedoeld in artikel 17 Mededingingswet (Mw) en tot afwijzing van een aanvraag tot toepassing van artikel 56 Mw met betrekking tot overtreding van het verbod van artikel 6 lid 1 Mw. Reikwijdte artikel 6 Mw, toepassing artikel 17 Mw, verzoek om toepassing van artikel 56 Mw, verzoek om voorlopige last onder dwangsom op grond van artikel 83 Mw, ondernemingsbegrip, coöperatieve joint venture, definitie relevante markt, publieke taak en commerciële activiteiten (m.nt. mr H.H.P. Lugard).

Feiten

Dit besluit heeft betrekking op de oprichting van een onderneming, ASV Diensten B.V. (ASV) door de publiekrechtelijke organisatie die ingevolge de Arbeidsvoorzieningswet belast is met het bevorderen van openbare arbeidsbemiddeling, de Arbeidsvoorzieningsorganisatie (Arbeidsvoorziening) en twee particuliere ondernemingen, Vedior Holding Nederland B.V. (Vedior) en Start Holding B.V. (Start), die beide actief zijn op het gebied van personeelsdiensten, in het bijzonder het detacheren en uitzenden van personeel.

Arbeidsvoorziening houdt zich zowel bezig met publieke taken als met commerciële activiteiten. Ingevolge artikel 4 lid 1 van de Arbeidsvoorzieningswet is Arbeidsvoorziening onder andere gehouden een landelijke organisatie voor de openbare arbeidsbemiddeling in stand te houden. Deze 'traditionele' openbare arbeidsbemiddeling wordt ook wel aangeduid als 'basisdienstverlening'. Voorts dient Arbeidsvoorziening bijzondere inspanningen te verrichten ten behoeve van moeilijk plaatsbare werkzoekenden

en moeilijk vervulbare vacatures, de zogenaamde 'prestatiedienstverlening'.

De inkomsten van Arbeidsvoorziening voor haar publieke dienstverlening bestaan in bijdragen uit de collectieve middelen die zij van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, gemeenten en het Landelijk Instituut Sociale Verzekeringen ontvangt. Met deze instanties werkt Arbeidsvoorziening ingevolge artikel 6 van de Arbeidsvoorzieningswet samen teneinde de inschakeling van uitkeringsgerechtigden in het arbeidsproces te bevorderen. Dit samenwerkingsverband is uitgewerkt in een aantal regelingen, waaronder de zogenaamde G 86-regeling, op grond waarvan gemeenten en uitvoeringsinstellingen verplicht zijn bepaalde diensten uitsluitend van Arbeidsvoorziening af te nemen.¹

Naast haar publieke taken ontplooit Arbeidsvoorziening commerciële activiteiten op het gebied van wat in deze sector bekend staat als de in-, door- en uitstroom van arbeidskrachten. Artikel 5 lid 1 van de Arbeidsvoorzieningswet geeft haar daartoe de bevoegdheid. Blijkens de beschikking gaat het daarbij onder meer om intensieve werving en selectie, personeels- en opleidingsadvies, outplacement, leer-werkprojecten en arbeidsmarktprojecten. De twee andere oprichters van de joint venture, Vedior en Start zijn uitsluitend actief in de particuliere sector.

De ontheffingsaanvraag heeft betrekking op de overeenkomsten waarbij de drie partijen ASV Diensten B.V. oprichten. Hierin is vastgelegd dat de oprichters, mede ter ondersteuning van de publieke taakstelling van Arbeidsvoorziening, een samenwerking wensen aan te gaan op het gebied van in-, door- en uitstroom gerelateerde activiteiten, door deze activiteiten in te brengen en te verrichten in een zelfstandig opererende vennootschap. Verwacht wordt dat ASV haar diensten zal verlenen vanuit circa 250 vestigingen en ongeveer 1000 werknemers in dienst zal hebben.

De samenwerking vindt plaats tegen de achtergrond

¹ Besluit inkoop dienstverlening Arbeidsvoorzieningsorganisatie door gemeenten van 10 januari 1997 en de Veegwet SZW van 24 december 1997.

B e s c h i k k i n g e n

van wijzigingen in de uitvoering van het arbeidsreïntegratiebeleid. Blijkens het regeerakkoord 1998 zullen de uitvoeringsinstanties en de gemeenten in de toekomst in grotere mate vrij zijn in de keuze van intermediairs bij welke zij arbeidsbemiddelingsdiensten wensen in te kopen. De gedwongen inkoop door deze instanties van dergelijke diensten bij Arbeidsvoorziening zal hierdoor worden teruggebracht. Voorts stelt ASV dat de situatie op de arbeidsmarkt geleid heeft tot een toenemende vraag naar flexibelere arbeidsrelaties en breder inzetbaar personeel en mitsdien naar een nieuw soort diensten die daarop inspelen. Dat soort commerciële diensten meent ASV beter in samenwerking met commerciële intermediairs te kunnen aanbieden.

Ruim twee maanden na de indiening van de ont-heffingsaanvraag, op 14 juli 1998, dienden Unique International B.V., Randstad Holding N.V., Manpower Uitzendorganisatie B.V. en Adecco Nederland B.V. een klacht in tegen de oprichting van ASV. Deze ondernemingen zijn actief op het gebied van personeelsdiensten, waaronder uitzenden en detacheren en verlenen diensten die vergelijkbaar zijn met de beoogde activiteiten van ASV. De klagers meenden (onder meer) kort gezegd dat de samenwerking ASV in een bevoorrechte positie zou brengen ten opzichte van haar concurrenten. Zo zou ASV misbruik kunnen maken van bij Arbeidsvoorziening aanwezige informatie omtrent ontslaaanvragen en exclusieve toegang verkrijgen tot gegevensbestanden met betrekking tot werkzoekenden die Arbeidsvoorziening in het kader van de uitoefening van haar publieke taken in haar bezit heeft. Voorts zou ASV in een voordelige positie gebracht worden doordat Arbeidsvoorziening afnemers van arbeidsbemiddelingsdiensten zou doorverwijzen naar ASV. Tenslotte stelden Randstad c.s. dat de oprichting van ASV zou leiden tot verwarring tussen de publieke en private activiteiten van Arbeidsvoorziening, in het bijzonder in verband met de rol van Arbeidsvoorziening bij het toekennen van subsidiegelden voor zogenaamde instroomprojecten ingevolge de Wet Inschakeling Werkzoekenden.

Beoordeling

De NMa concludeert dat Start en Vedioir aangemerkt dienen te worden als ondernemingen in de zin van artikel 6 Mw. Gelet op de in te brengen (niet publieke) activiteiten van Arbeidsvoorziening geldt dat ook voor Arbeidsvoorziening. Voorts hebben de overeenkomsten en de tussen partijen overeengekomen non-concurrentiebedingen tot gevolg dat de mededinging op de Nederlandse markt wordt beperkt aangezien de oprichters volgens de NMa in ieder geval moeten worden aangemerkt als potentiële concurrenten van elkaar en van ASV. Hoewel de drie partijen zich voor een gedeelte zullen terugtrekken uit de markten waarop ASV actief zal zijn, mag er volgens de NMa vanuit gegaan worden dat de oprichters de noodzakelijke expertise en relatienetwerken voor het opnieuw betreden van die

markten zullen behouden. Voorts zullen afnemers van ASV in veel gevallen ook klanten zijn van de oprichters en zal ASV actief zijn op markten die aanverwant zijn aan de markten waarop de drie partijen actief blijven, in het bijzonder de markt voor uitzending en detachering. Tenslotte bestaat op de relevante markten een aanzienlijke aanbodsubstitutie.

Met deze vaststelling is volgens de NMa niet gegeven dat de oprichting van ASV onder artikel 6 Mw valt. Daarvoor is noodzakelijk dat de oprichting van ASV niet de enige objectieve manier is om tot de verschillende markten toe te treden. In het licht van de huidige activiteiten van partijen en hun financiële mogelijkheden is dat echter niet aannemelijk. Voorts had ASV nog betoogd dat, zo al sprake zou zijn van een beperking van de mededinging, die beperking niet merkbaar zou zijn. Aangezien geen duidelijk zicht op de exacte marktaandelen van de oprichters op de verschillende relevante markten bestaat moet er, aldus de NMa, voorshands echter van worden uitgegaan dat de mededingingsbeperkingen merkbaar zijn. De huidige marktpositie van Vedioir en Start, alsmede de rol van Arbeidsvoorziening zijn daarvoor mede redengevend.

De NMa oordeelt vervolgens dat aan de vier ont-heffingsvoorwaarden van artikel 17 Mw voldaan is. In de eerste plaats draagt de samenwerking bij tot een verbetering van de productie of van de distributie nu ASV door de combinatie van de expertise en ervaring van de oprichters in staat zal zijn relatief nieuwe, snellere, goedkopere en beter op de vraag afgestemde diensten aan te bieden dan waartoe de oprichters afzonderlijk in staat zijn. De NMa acht met name aannemelijk dat het ontstaan van een landelijke aanbieder van dergelijke diensten en de daarmee samenhangende kostenbesparingen zullen leiden tot meer plaatsingsmogelijkheden voor moeilijk plaatsbare werkzoekenden nu uit onderzoek van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid is gebleken dat commerciële intermediairs als Start en Vedioir een belangrijke aanvulling zullen vormen op de bij Arbeidsvoorziening aanwezige ervaring met deze groep werkzoekenden. Ook de tweede positieve voorwaarde van artikel 17 ('billijk aandeel voor gebruikers') wordt geacht te zijn vervuld nu de concurrentiedruk op de relevante markten ertoe zal leiden dat kostenbesparingen zullen worden doorgegeven aan gebruikers en afnemers zullen kunnen beschikken over een betere dienstverlening die op een landelijke basis wordt aangeboden.

Ten aanzien van de derde voorwaarde, het onmisbaarheidsvereiste, merkt de NMa op dat zowel de oprichting van ASV zelf en de participatie van Arbeidsvoorziening daarin, als de in dat kader overeengekomen non-concurrentiebedingen onmisbaar zijn voor het bereiken van het beoogde doel. Illustratief acht de NMa in dat verband het mislukken van een eerdere, lossere samenwerking tussen partijen. De door de klagers geuite bezwaren tegen de oneigenlijke concurrentievoordelen die ASV zou verkrijgen

B e s c h i k k i n g e n

zijn naar het oordeel van de NMa deels weerlegd, deels weggenomen door de door de betrokken partijen tijdens de procedure afgegeven garanties. De non-concurrentiebedingen bevestigen – na tijdens de procedure te zijn gewijzigd – nog slechts dat de oprichters hun activiteiten zullen bundelen en gezamenlijk zullen uitoefenen en gaan derhalve niet verder dan noodzakelijk voor het bereiken van de beoogde voordelen.

De door de klagers geuite vrees als zou door de positie van ASV de mededinging voor een wezenlijk deel worden uitgeschakeld deelt de NMa tot slot niet. Bovendien acht zij de toetredingsdrempels tot alle betrokken relevante markten laag. Daarmee is ook aan de vierde voorwaarde van artikel 17 Mw ('restconcurrentie') voldaan. Derhalve wordt de gevraagde ontheffing verleend. Het feit dat de markten waarop ASV actief zal zijn nog in ontwikkeling zijn, de verwachte effecten op de toetreding op de markt voor instroomprojecten als gevolg van wijzigingen in de regelgeving, alsmede de tijd die partijen nodig hebben om ASV als onderneming te ontwikkelen zijn voor de NMa aanleiding de duur van de ontheffing te beperken tot vijf jaar.

Beslissing

De D-G NMa wijst het verzoek om ontheffing van het verbod toe, voor de duur van vijf jaar. De door de klagers ingediende klacht met betrekking tot de oprichting van ASV wordt afgewezen.

Commentaar

Deze zaak kenmerkt zich door de complexe, snel veranderende, feitelijke en juridische achtergrond, de betrokkenheid bij de samenwerking van een onderneming met publiekrechtelijke taken en de door Randstad c.s. ingediende klacht. Niettemin is de NMa er na ruim zes maanden in geslaagd een betrekkelijk coherent oordeel te vellen over de aangemelde transactie, voor de eerste maal een ontheffingsverzoek toe te wijzen en, belangrijker, een aantal duidelijke strepen in het zand te trekken. De meest in het oog springende punten betreffen de aard van de transactie, de door de NMa gevolgde methodologie bij de afbakening van de relevante markt en de inhoud en behandeling van de klacht. Na een aantal preliminaire opmerkingen worden deze aspecten in het onderstaande besproken.

Het eerste punt betreft de vaststelling dat Arbeidsvoorziening, hoewel zij als overheidsorgaan belast is met publieke taken, toch als onderneming in de zin van artikel 6 Mw moet worden aangemerkt. Die conclusie is juist. Immers, onder dat begrip wordt verstaan 'elke eenheid die een economische activiteit uitoefent, ongeacht haar rechtsvorm of de wijze waarop zij wordt gefinancierd'.² Dat Arbeidsvoorziening naast haar publieke taken ook commerciële activiteiten ontplooit staat buiten kijf. Nu de samenwerking betrekking heeft op die activiteiten, handelt zij als onderneming. De vraag of het overheidsorgaan ook

met de uitoefening van haar overheidstaken een economische activiteit verricht is derhalve niet aan de orde.³

Van belang is voorts dat de NMa – na vastgesteld te hebben dat de oprichters in ieder geval potentiële concurrenten zijn – bij het onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 6 Mw nagaat of de oprichting van ASV de enige objectieve manier is om toe te treden tot de relevante dienstenmarkten. De tekst van het besluit suggereert dat indien dat het geval zou zijn geweest, er niet (noodzakelijkerwijs) sprake zou zijn geweest van een beperking van de mededinging. In die optiek is de beantwoording van de vraag of artikel 6 Mw in het geding is (mede) afhankelijk van de economische context en de structuur van de markt. Deze 'economische' benadering van het kartelverbod zou kunnen worden aangemerkt als een (voorzichtig begin van de) toepassing van de zogenaamde rule of reason.⁴ De overwegingen van dit besluit laten echter nog enige ruimte voor verschillende interpretaties op dit punt. Voor een groot deel heeft de NMa die weggenomen in de zaak Interpolis & Cobac⁵, waarin zij – kort gezegd – oordeelde dat de toetreding van een gemeenschappelijke onderneming tot de betreffende markt concurrentiebevorderende effecten had en dat, diensgevolge, de samenwerking niet onder artikel 6 Mw viel.

Een derde opmerkelijk punt is voorts dat de NMa uitdrukkelijk toetst of voldaan is aan het 'merkbaarheidsvereiste'. Voorzover nog twijfel bestond of naast de bagateluitzondering van artikel 7 Mw nog ruimte bestaat voor deze toets, lijkt die twijfel thans geheel weggenomen.⁶

Voor wat betreft de structuur van de samenwerking het volgende. ASV is opgericht als besloten vennootschap waarin Start 51% en Vedior en Arbeidsvoorziening ieder 24,5% van de aandelen houden. Besluiten van de algemene vergadering van aandeelhouders ('ava') dienen met unanimititeit tot stand te komen. Belangrijke directiebesluiten zijn

2 Zie artikel 1 onder f Mw, MvT, p. 58 en HvJ EG, zaak C-41/90, Höfner en Elser/Macroton, Jur. 1999 I-1979.

3 Zie daarover onder meer besluit van 25 februari 1998 in zaak 52, Hotel Zuiderduin vs. brandweer, besluit van 26 november 1998 in zaak 101, Bloemenmarkt Amsterdam, besluit van 29 december 1998 in zaak 1165, ANOV Verzekeringen – ANOVA-ZAO, besluit van 31 juli 1998 in zaak 5, Muzisch Collectief vs. Muziekschool en School voor Expressie, besluit van 3 november 1998 in zaak 571, M. van Gelder vs. Gemeente Heilo, besluit van 28 augustus 1998 in zaak 119, Loke – CBR en besluit van 31 maart 1998 in zaak 125, Cadans – Stigas GUO. Zie over het begrip 'onderneming' voorts de ziekenhuisbesluiten in zaak 165 van 5 juni 1998, zaak 1000 van 20 augustus 1998 en zaak 1013 van 10 september 1998.

4 Over de precieze betekenis en reikwijdte van de rule of reason in het Europese mededingingsrecht heerst geen overeenstemming. Zie daarover bijvoorbeeld Whish, *Competition Law*, 1993, p. 207 e.v. en met betrekking tot de Mw, Mok, *Kartelrecht I Nederland*, 1998, p. 199 e.v., die om redenen van wetshandhaving kritisch staat ten opzichte van de toepassing van deze regel in het Nederlandse mededingingsrecht.

5 Besluit van 19 oktober 1998 in zaak 21, Interpolis & Cobac, besproken elders in dit nummer.

6 Zie ook besluit van 2 november 1998 in zaak 301, Magazijn de Bijenkorf/Hema/Esso en het besluit van 19 oktober 1998 in zaak 21, Interpolis & Cobac, *supra*, noot 5.

B e s c h i k k i n g e n

onderworpen aan de goedkeuring van de ava.⁷ De ava benoemt ook de statutair directeur. Voor een aantal directiebesluiten is bovendien de toestemming vereist van de Raad van Commissarissen ('rvc'), die evenwel met gewone meerderheid beslist. Toestemming van de rvc is voorts vereist voor het jaarlijks door de directie op te stellen businessplan. In de rvc zijn de drie partijen evenredig vertegenwoordigd. De statutaire directeur en de overige leden van het managementteam die verantwoordelijk zijn voor de dagelijkse leiding zullen niet tevens functies in de organisatie van de drie oprichtende partijen bekleden.

Op grond van het bovenstaande, met name de bevoegdheden van de ava en het unanimititeitsvereiste, zou men geneigd zijn aan te nemen dat sprake is van verkrijging van (gezamenlijke) zeggenschap in de zin van artikel 27 Mw, aangezien ieder der partijen beslissingen van strategische aard lijkt te kunnen blokkeren.⁸ Indien ook voldaan zou zijn aan de tweede voorwaarde van artikel 27 onder c Mw ('geen coördinatie') zou de samenwerking in beginsel als een concentratieve joint venture gekwalificeerd dienen te worden en mitsdien onderworpen zijn aan het concentratietoezicht van artikel 26 e.v. Mw⁹ met alle inhoudelijke en procedurele gevolgen van dien.¹⁰ Aangezien de transactie onder artikel 6 jo. 17 Mw beoordeeld wordt, is duidelijk dat de samenwerking naar het oordeel van de NMa coöperatief van aard is. Waarom dat het geval is, is niet geheel duidelijk. De NMa merkt (elders in het besluit) slechts op dat, hoewel partijen potentiële concurrenten zijn, het gezien de concurrentiedruk onwaarschijnlijk is dat zij hun marktgedrag afstemmen.¹¹ Ervan uitgaande dat derhalve geen coördinatiegevaar te duchten is, moet de verklaring voor het niet-concentratieve karakter van de samenwerking gelegen zijn in het ontbreken van zeggenschap, bijvoorbeeld omdat de vetorechten van partijen in de ava in onvoldoende mate betrekking hebben op het strategisch beleid van ASV. Als dat juist is, had dat naar mijn mening beter uit de verf moeten komen. Hoe dit zij, het besluit illustreert in ieder geval hoe dun de scheidslijn tussen coöperatieve en concentratieve joint ventures is.¹²

Een belangrijk twistpunt betrof de afbakening van de relevante markt. ASV meende dat de activiteiten van ASV, te weten diensten met betrekking tot instroomprojecten, poolmanagement, leer- en werkprojecten, loopbaaninterventie, opleidingen en intensieve werving en selectie, alle tot één markt gerekend dienden te worden, de markt voor in-, door- en uitstroombdiensten. De klagers stelden zich daarentegen op het standpunt dat sprake is van een (beperkt) markt voor arbeidsbemiddelingsdiensten gericht op de inschakeling van personeel. Kennelijk wensden de klagers aan te tonen dat de activiteiten van ASV op die markt de mededinging voor een wezenlijk deel zouden uitschakelen, zodat niet aan alle vereisten van artikel 17 Mw voldaan werd.

De NMa heeft zich aanzienlijke moeite getroost om

tot een juiste afbakening van de relevante markten te komen. Zij benadert de markt daartoe eerst vanuit de vraagzijde en stelt vast dat gelet op de aanwezigheid van twee verschillende typen afnemers van de afzonderlijke diensten (gemeentelijke- en uitvoeringsinstellingen en werkgevers) de ASV-diensten niet alle tot een en dezelfde markt gerekend kunnen worden. Aangezien die diensten vanuit het oogpunt van afnemers bovendien niet vervangen kunnen worden door andere diensten, zou sprake zijn van zes aparte relevante markten. De NMa had haar beoordeling op dit punt kunnen beëindigen, maar vervolgt haar onderzoek aan de hand van de substitutiemogelijkheden aan de aanbodzijde van de markt. Die toets zou twee relevante markten opleveren, een markt voor diensten met betrekking tot instroomprojecten en een markt voor de overige ASV-activiteiten. Een keuze maakt de NMa echter niet, omdat die de uitkomst van de procedure niet zal beïnvloeden. Hierdoor blijft de marktanalyse enigszins in de lucht hangen. Dat is jammer. Wel is verheugend te zien dat de NMa haar eigen koers vaart en zich niet beperkt tot een beoordeling van de vraagzijde.¹³

De beoordeling van de relevante markt is duidelijk gebaseerd op de Commissiebekendmaking.¹⁴ Het belangrijkste manco van die bekendmaking klinkt echter ook enigszins door in deze zaak; weliswaar gaat de mededeling in op de belangrijkste methoden voor de afbakening van de relevante markt (analyse van vraag- en aanbodsubstitutie), maar wanneer welke methode aangewend dient te worden is onvoldoende duidelijk.

Zoals hierboven vermeld is de klacht van Randstad

7 Indien een van de commissarissen meent dat een directiebesluit belangrijke consequenties heeft voor de ondersteuning door ASV aan de publieke taak van Arbeidsvoorziening is voor het nemen van dat besluit eveneens de goedkeuring van de ava een vereiste.

8 Zie punt 21 e.v. van de Mededeling van de Commissie betreffende het begrip 'concentratie' van 2 maart 1998, Pb. EG 1998, C-66/5.

9 Of aan het Europese concentratietoezicht.

10 Het besluit bevat geen gegevens met betrekking tot de omzet van partijen.

11 Zie punten 129 e.v. van het besluit.

12 Zie over structurele joint ventures bijvoorbeeld Bos, Grote en Kleine veranderingen in Europese concentratiecontrole, *M&M* 1998, p. 14-20.

13 Dat laatste was overigens ook al duidelijk geworden bij het concentratietoezicht. Zie bijvoorbeeld besluit van 12 mei 1998 in zaak 344, Heijmans-Seignette en besluit van 27 mei 1998 in zaak 768, VNU-Geomatic.

14 Mededeling van de Commissie met betrekking tot de vaststelling van de relevante markt, Pb. EG 1997, C-372, p. 3. Zie ook Baker en Wu, *Applying the Market Definition Guidelines of the European Commission*, 1998 *ECLR*, p. 273-280 en Haffner, *Marktafbakening in Europa*, *M&M* 1998, p. 115-121.

15 Dat betekent naar mijn mening ook dat de (nog niet geïmplementeerde) voorstellen van de Werkgroep Cohen zonedig door dat ministerie in aanmerking hadden moeten worden genomen. Zie over die voorstellen bijvoorbeeld De Ru, *Verbieden en Afstoten van nevenactiviteiten*. De opmerkelijke voorstellen van de Werkgroep, Cohen, *M&M* 1998, p. 43-49.

16 Daarnaast dienden de oprichters de duur van de overeengekomen non-concurrentiebedingen te beperken tot de duur van de samenwerking. Zie over dergelijke nevenrestricties ook Mok, *TVVS* 12, 1998, p. 369-371.

B e s c h i k k i n g e n

c.s. hoofdzakelijk gericht tegen de deelneming van de overheidsinstelling Arbeidsvoorziening in ASV en de naar hun oordeel oneerlijke concurrentievoorsprong die daardoor zou ontstaan. Omdat zij meenden dat ASV reeds activiteiten ontplooiden verzochten de klagers bovendien een verbod tot uitvoering van de samenwerking bij last onder dwangsom. Dit laatste verzoek werd echter ingetrokken na overleg tussen de klagers en ASV. In algemene zin neemt de NMa over de deelneming – terecht – een ferm standpunt in. De toetsing van de deelneming van Arbeidsvoorziening in ASV heeft plaatsgevonden door het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en staat op zichzelf niet ter beoordeling van de NMa.¹⁵ Wel gaat de NMa inhoudelijk in op de bezwaren. Zij doet dat in het kader van het ontheffingsverzoek.

De klacht treft slechts gedeeltelijk doel. ASV krijgt geen automatische on-line toegang tot het geautomatiseerde werkzoekendenbestand van Arbeidsvoorziening.¹⁶ De overige bezwaren bleken ongegrond. Daarbij achtte de NMa met name van belang dat op het niveau van de dagelijkse leiding van ASV geen dubbelfuncties bestaan bij ASV en de oprichters en dat wettelijke waarborgen in de weg staan aan het gebruik van informatie waarover Arbeidsvoorziening in het kader van haar publieke taak beschikt. Nu de bezwaren deels weggenomen, deels niet gegrond zijn wordt de klacht afgewezen. Tegen het besluit hebben de klagers inmiddels bezwaar gemaakt.
